

บทนำ

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ในยุคที่โลกนี้ยังมีเวทมนตร์อยู่ และเหล่ามนุษย์ต่างก็ยังเชื่อในความอัศจรรย์ต่างๆ มีเจ้าหญิงองค์หนึ่งนามว่า 'ออโรรา' พระองค์เป็นเจ้าหญิงองค์น้อยๆ ทรงพระสิริโฉมงดงาม แต่กลับถูกนางฟ้าใจร้ายสาปให้โดนเข็มปักตายที่มือ ลึนชีวิตเมื่อมีอายุได้สิบห้าพรรษา ทว่าโชคดีที่คำสาปนั้นเบาบางลงด้วยคำอวยพรของนางฟ้าอีกองค์ ว่าให้เจ้าหญิงน้อยเพียงแค่ออกไปเท่านั้น นางจะไม่ตาย แต่จะต้องหลับใหลไปนานถึงหนึ่งร้อยปี แล้วจะมีเจ้าชายจากแดนไกลมาช่วยปลุกคำสาปนั้นให้ คำสาปร้ายได้นำความเศร้าโศกเสียใจมาสู่พระราชินี และพระราชินี ทั้งสองพระองค์จึงสั่งเก็บเครื่องปั้นดินเผาออกจากเมืองทั้งหมด แต่ด้วยกลลวงของนางฟ้าใจร้าย สุดท้ายแล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็เป็นที่ไปตามคำสาป นางฟ้าใจดีก็กลัวว่าเจ้าหญิงจะเหวว่าจึงเสกมนต์ให้ทุกคนในเมืองต่างหลับใหลตามไปด้วย ส่วนนางฟ้าใจร้ายก็ได้เสกอุปสรรคขวากหนามต่างๆ ขึ้นปกคลุมเพื่อป้องกันไม่ให้ใครมาช่วยเจ้าหญิงได้ ผ่านไปหนึ่งร้อยปีมีเจ้าชายหนุ่มรูปงามคนหนึ่งผ่านมา พระองค์ได้ฝ่าฟันอุปสรรคขวากหนามต่างๆ ทั้งข่ามังกรและสัตว์ร้าย จนเข้าไปช่วยและปลุก

เจ้าหญิงได้สำเร็จ แล้วทั้งสองก็อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขตลอดกาล...'
'เจ้าชายปลุกเจ้าหญิงยังไงเธอคะ' เสียงเล็กๆ ของเด็กหญิงถามขึ้น
'จุ่มพิต' เสียงทุ้มของผู้เป็นพี่บอกอย่างอ่อนโยน
'จุ่มพิต' เด็กหญิงทวนคำ สีหน้าและแวต่ายังคงมีข้อสงสัยกับ
นิทานก่อนนอนเรื่องเมื่อครู่
'ใช่ แบบนี้' ร่างสูงโน้มตัวลงแล้วจุ่มพิตแผ่วเบาตรงหน้าผากนั้น
'แล้วเจ้าหญิงจะตื่นใช่ไหมคะ' เด็กหญิงถามเสียงใส
'เปล่า' ร่างสูงหัวเราะเสียงทุ้ม
'อ้าว' เสียงเล็กๆ เอ่ยออกมาอย่างแปลกใจ
'เจ้าหญิงน้อยจะนอนหลับฝันดีต่างหาก' เขาหัวเราะก่อนเอ่ยคลาย
ข้อข้องใจ
แล้วคืนนั้นเด็กหญิงก็นอนหลับฝันดี ในขณะที่เงาของร่างสูงค่อยๆ
เคลื่อนลับไปทางประตูก่อนจะหายไป...
นานเหลือเกินแล้วที่เจ้าหญิงเฝ้ารอเจ้าชาย และนานยิ่งกว่านานที่
ไม่รู้ว่าทำไมเขาถึงไม่ยอมกลับมาเสียที ปล่อยให้เจ้าหญิงปิดหัวใจตัวเอง
ไม่ยอมเปิดรับใครเลย...ตลอดมา

หญิงสาวสะดุ้งตื่น มีบางยกขึ้นกุมหน้าผาก ก่อนจะตระหนักได้ว่า
เรื่องราวเมื่อครู่เป็นเพียงมโนภาพ นานแล้วที่เธอไม่ได้นึกถึงเรื่องราว
เหล่านี้ ไม่เข้าใจเลยว่าจุ่มพิต ทำไมฝันถึงมันได้ หญิงสาวบัดผ้าห่มไปอีกทาง
ค่อยๆ ลุกขึ้นจากที่นอนนุ่ม แล้วสาวเท้าเดินไปยังประตูกระจกด้านข้างที่
เปิดออกสู่ระเบียงกว้าง เธอสูดอากาศสดชื่นภายนอกเต็มที พลังหวน
คิดถึงเรื่องราวเก่าๆ

เด็กหญิงตัวน้อย...กับผู้ชายคนนั้นที่เธอเฝ้าฝันถึงมาตลอด

"พีอาร์..." ชื่อของใครบางคนหลุดออกมาจากริมฝีปากบางแผ่วเบา

ผมที่ปลิวสะบัดไปตามกระแสลมยามเช้าระเิบระเหิน ทำให้หญิงสาวต้องเอาสองมือรวบไว้ ภาพเบื้องหน้าที่เธอมองจากระเบียงออกไปคือสวนส้มกว่าร้อยไร่อันเป็นอาณาจักรของครอบครัว

หญิงสาวนึกย้อนไปถึงภาพฝันก่อนที่เธอจะสะดุ้งตื่น นานแล้วที่เธอไม่ได้นึกถึงเขา...ชายหนุ่มผู้เป็นเสมือนพี่ชายที่แสนดี ลูกติดภรรยาคนที่สามของคุณป้าน้อยของเธอ

"คุณหนูขา ออกมายืนทั้งแบบนั้นเดี๋ยวก็เป็นหวัดหรอกค่ะ" เสียงป้าแจ่ม คนเก่าคนแก่ของบ้านตะโกนบอกเธอจากด้านล่าง หลังจากเห็นว่าเจ้าหล่อนออกมาสูดอากาศยามเช้าด้านนอกโดยไม่ได้ใส่เสื้อคลุมมาด้วย คงมีเพียงกางเกงขาวและเสื้อกล้ามแสนสบายเท่านั้น

"ไปแบบนั้นไม่สวยเลยนะคะ" ป้าแจ่มล่ำทักขึ้นมาอีก ทำให้หญิงสาวหัวเราะเสียงใส แล้วยอมละจากรเบียงเดินเข้าไปด้านในแต่โดยดี

หลายเดือนมาแล้วที่ณัฐนรีตัดสินใจมาอยู่ที่นี้...สวนซึ่งเป็นความภาคภูมิใจของมารดา ถึงแม้ว่าอันที่จริงครอบครัวเธอจะมีธุรกิจอีกหลายอย่างก็ตาม ทว่าสวนแห่งนี้ก็มาจากน้ำพักน้ำแรงของคุณตาคุณยายที่ช่วยกันบุกเบิกจนกระทั่งเป็นสวนผืนใหญ่ ยามนั้นมารดาของเธอยังเป็นเพียงหญิงสาวธรรมดาที่ต้องจากเรือสวนซึ่งอยู่มาเพื่อเข้าไปศึกษาต่อที่กรุงเทพฯ ไม่น่าเชื่อว่าท่านจะได้พบกับนักธุรกิจหนุ่มรูปหล่อที่นั่น จนทำเอาใครต่อใครพากันอิจฉาในความรักของนักศึกษาสาวบ้านนอกและนักธุรกิจหนุ่มหล่อไฟแรง

ที่แรกหลายๆ คนมองว่าคงเป็นแค่ความวูบไหวชั่วยามที่เดี๋ยวก็จบผ่านไป ไม่มีใครคิดว่าหนุ่มสังคมคนนั้นจะตกลงปลงใจใช้ชีวิตกับสาวต่างจังหวัดได้ แต่เวลาที่ผ่านไปและทายาทถึงสามคนก็ได้พิสูจน์แล้ว พี่ชายคนโต...ณัฐกิจ ตอนนี้งานเป็นผู้สืบทอดกิจการโรงแรมต่อจากผู้เป็นบิดา ณัฐกร...พี่ชายคนรองซึ่งสนใจเกี่ยวกับวิศวกรรม ตอนนี้อยู่ศึกษาด้านวิศวกรรมยานยนต์อยู่ที่ยุโรป ส่วนเธอ...ผู้เป็นน้องนุชสุดท้อง เพิ่งเรียน

จบมาเมื่อปีที่แล้ว และขอมารดากลับมาจับธุรกิจด้านนี้ของครอบครัว

ณัฐนรีจบการศึกษามาจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในสาขาวิชาเอกการตลาด และสิ่งที่เธอเลือกเรียนเป็นอันดับแรกก็คือการตลาดเพื่อการเกษตร เพราะสำหรับประเทศไทยเกษตรกรรมอย่างประเทศไทยแล้วอะไรจะไปเหมาะเท่ากับการเรียนด้านนี้ อีกร้อยอย่าง มันยังเป็นประโยชน์กับสายงานที่เธอสนใจด้วย

หลายเดือนแล้วที่เธอมาปักหลักเป็นนายหญิงอยู่ที่นี้ เป็นที่รักของหมู่คนงาน พนักงานที่เธอมาปักหลักจะทำให้พวกผู้ชายหมู่มาคอยรับในตัวเธอได้ แรกๆ เธอจึงต้องทำงานอย่างหนักเพื่อพิสูจน์ตัวเองให้คนอื่นนับถือ พ่อเคยสอนไว้ว่าคนเราต้องมีน้ำใจและต้องแลกเปลี่ยนด้วยสิ่งทีเท่าๆ กัน หญิงสาวยึดถือคำสอนนั้นตลอดมา ไม่ว่าจะอย่างไรเธอจะไม่ถือตัว จะเป็นคนมีน้ำใจ และใจกว้างมากพอที่จะแบ่งปันสิ่งที่ควรได้ให้แก่คนงาน

และนั่นก็เพียงพอแล้วที่จะสร้างความเชื่อใจและความนับถือในใจให้กับคนงานได้ ไม่นานนักเธอจึงกลายเป็นที่รักของคนที่นี่ และได้รับการเรียกขานว่า 'นายหญิง' อย่างเต็มปากเต็มคำ

แม้ว่าที่นี่จะมีคนงานจำนวนเพียงพออยู่แล้ว แต่งานก็หนักพอควร เพราะราคาของสินค้าการเกษตรมักผันแปรไปตามฤดูกาล และเธอก็ต้องประคับประคองให้ทุกอย่างผ่านไปได้อย่างดี ในบางครั้งที่ผลผลิตไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วยอย่างที่คาดไว้ เธอก็จำเป็นต้องหาอะไรไว้รองรับ ตอนนี้นี้หญิงสาวมีแผนจะทำน้ำผลไม้ เพราะผลไม้บางลูกนั้นไม่สวยแต่ก็ไม่เสีย ผิวด้านนอกอาจใช้ไม่ได้ แต่เนื้อด้านในยังใช้ได้อยู่ เธออยากจะทำให้ผลผลิตทุกอย่างให้เป็นประโยชน์อย่างคุ้มค่าที่สุด และความคิดเหล่านี้เองที่เป็นเหตุผลสำคัญซึ่งทำให้ครอบครัวยอมรับ รวมทั้งมอบความไว้วางใจให้เธอมาดูแลกิจการเล็กๆ ด้านนี้ได้

"พี่ชายจะใส่ปุ๋ยเมื่อไหร่ล่ะ" เธอตะโกนถามหัวหน้าคนงาน

"พรุ่งนี้ได้รับนายหญิง วันนี้ว่าจะถางเอาวัชพืชออกให้หมดเสียก่อน"
เขาตอบกลับมา และหญิงสาวก็ยิ้มรับ

ช่วยเป็นคนพื่นเพที่นี้ เข้ามาทำงานกับครอบครัวเธอได้เกือบสิบปี
แล้ว เขาเป็นคนเอาการเอางาน คุณตาของเธอที่ล่องลับไปแล้วชอบคน
ขยันมากจึงภูมิใจเขาเป็นพิเศษ

ภาพของนายหญิงคนเก่งที่มักจะออกมาเดินดูผลผลิตแต่เช้า ตรวจสอบ
ดูแลพืชผลอย่างดีนั้นเป็นภาพที่จินตนาการสำหรับคนงานที่นี่ พอตกบ่าย
ฉันก็นึกจะไปดูเอกสารการซื้อขายอยู่ในออฟฟิศ

"คุณหนู คุณพ่อโทรมาค่ะ เห็นว่าเป็นเรื่องด่วน" เด็กสั้มหลาน
ป้าแจ่มวิ่งหาแทบชีวิตมาทางเธอ ผมเปียของสาวน้อยแก่งงไปมาดูน่ารัก
ทำให้คนงานหนุ่มๆ แถวนั้นลอบส่งสายตาสงสัยนอกสนใจ

"อ้าว วิ่งหาชีวิตมาเขี่ยยั้ม"

"ก็ป้าบอกให้สั้มวิ่ง ถ้าไม่วิ่ง สั้มจะอดไปเที่ยวในตลาด" หญิงสาว
หัวเราะกับคำให้การของเด็กสาวตรงหน้า เธอรับโทรศัพท์มือถือที่สั้มทิ้ง
ไว้ที่สำนักงานเมื่อครู่มารับ

"สวัสดีค่ะพ่อ เป็นไงคะ" เสียงตามสายตอบสารทุกข์สุกดิบว่าเขา
สบายดี

"เป็นไงแม่ค้าขายสั้ม ฤดูกาลนี้เก็บเกี่ยวได้ดีไหม" คุณณัฐพล
นักธุรกิจหนุ่มที่ในอดีตเคยสร้างนิยาร่วมกับแม่ของเธอ ทว่าบัดนี้
กลายเป็นนักธุรกิจใหญ่เจ้าของอาณาจักรธุรกิจด้านการท่องเที่ยวและการ
โรงแรมมูลค่าหลายพันล้านของประเทศตามลูกสาวด้วยความเอ็นดู

"สุดยอดเลยค่ะพ่อ ตอนนี้ได้กิโลละหลายตังค์เลย สั้มกำลังแพง
เดี๋ยวนี้ขิมไม่ต้องขอเงินพ่อแล้วนะ" เสียงหัวเราะจากปลายสายดังขึ้นทันที
ที่ลูกสาวคนเล็กอวดความสามารถให้ผู้เป็นพ่อเห็น

"จริงหรือ ว่างๆ พ่อต้องไปให้นายหญิงสวนสั้มแสงตะวันเลี้ยง

เหนื่อยแล้ว"

"แหม พ่อ ใครจะไปเลี้ยงเจ้าของโรงเรียนยักษ์ใหญ่ไหวละคะ" เธอย่นจมูกน้อยๆ ใส่โทรศัพท์เมื่อเจอคำหยอกของผู้เป็นพ่อ

"เมื่อก็ล้มบอกว่าพ่อมีเรื่องด่วน มีอะไรหรือคะ" หญิงสาวนึกคิดขึ้นไปได้ว่าสาเหตุที่ทำให้แม่เด็กสาวประจำสวนวังแทบไม่สนใจสายตาชาวประชาชนั้น เป็นเพราะมีเรื่องด่วนจากปลายสายตามคำบอกเล่าของป้าแจ่ม

"อ้อ เกือบลืมไปเชียว" เธออดแปลกใจไม่ได้ว่าคำว่า 'เรื่องด่วน' ที่พ่อเล่าให้ป้าแจ่มฟังเมื่อครูนี้นั้น 'ด่วน' จริงรีเปล่า เพราะพอถามถึง คุณณัฐพล กลับทำท่าว่าจะลืมไปเสียได้

"เดี๋ยวอาทิตย์หน้าพี่ต้นเขาจะไปหานะ" นักธุรกิจใหญ่เอ่ยถึงบุตรชายคนโต

"แล้วไงคะ" เธอไม่เข้าใจว่าการที่พี่ชายจะมาเยี่ยมมัน 'ด่วน' ตรงไหน

"ก็ไม่มีอะไรหรอก เพียงแต่..." จู่ๆ คำบอกเล่าของผู้เป็นพ่อก็หยุดไป ทำเอาหญิงสาวขมวดคิ้ว

"อะไรคะ" เธอถามล่ำทับไปอีกที

"ตาทาร์จะไปด้วย"

"พี่อาร์" เธอทวนเสียงแผ่วเบา

"ใช่ พ่อไม่แน่ใจว่าซิมจะจำพี่เขาได้หรือเปล่า คนที่เราไม่ยอมเรียกว่า 'อา' ตามศักดิ์จริงๆ ของเขาไง สมัยก่อนเราติดเขาจะตาย แต่ไม่แปลกหรอกเนอะถ้าซิมจะจำพี่เขาไม่ได้ ก็ตั้งแต่คุณคลอดเลยเลิกกับคุณปู่หน่อย พี่อาร์เขาก็ติดสอยห้อยตามแม่เขาไปอยู่ฝรั่งเศสเลย นี่เขาเป็นเจ้าของธุรกิจเครื่องสำอางชื่อดังเขียวนะ เพราะสมัยก่อนคุณคลอดเลยนะเป็นนางแบบชั้นนำ เลยไม่ยากที่จะทำธุรกิจนี้ ตอนนี่เขาเป็นผู้บริหารแทนแม่เขาแล้วนะ เห็นว่าคราวนี้จะมาดูช่องทางเพื่อขยายธุรกิจในประเทศไทย คงจะอยู่นานหน่อยจริงๆ แล้วพ่อก็เพิ่งรู้ว่าเจ้านั่นมันติดต่อกับตาทาร์ตลอดเลย แต่ทีนี้...เมื่อก่อนสองคนนี่เค้าสนิทกันนี่ พุดมาเสียยี่ตาย เอาเป็น

ว่าต้นเดือนหน้าพี่เขาจะไปหานะ แล้วตาทาร์ก็จะไปด้วย ยังไงก็ต้อนรับให้ดีละ พ่อต้องไปแล้ว แค่นี้ก่อนนะ"

เสียงวางสายของผู้เป็นพ่อตัดสัญญาณการติดต่อไปแล้ว แต่หญิงสาวยังมีนั่งกับถ้อยคำเหล่านั้นไม่หาย เธอทิ้งมือลงข้างตัว เมื่อกี้เธอได้ยินไม่ผิดใช่ไหมว่าพี่อาร์จะมา

ไม่ต้องรอให้พ่อขยายความออกมาหรอก เพียงแค่ได้ยินชื่อเธอก็รู้แล้วว่าเป็นใคร ก็คนที่เล่นนิทานหลอกเด็กให้เธอตายใจ แล้วทิ้งหนีไปอย่างไม่มีไยดีไงละ

บทที่ 1

เสียงเพลงลูกทุ่งจากเครื่องเสียงชุดใหญ่ที่นายหญิงซื้อมาติดตั้งให้
ดั่งลั่นสวน แหนทิวทิวทรานซิสเตอร์เก๋ๆ ของเหล่าคนงานที่รับได้เฉพาะ
คลื่นระบบเอเอ็ม เนื่องจากช่วงหลังมานี้มีเด็กวัยรุ่นเข้ามาทำงานกันมากขึ้น
ก็เลยมีการร้องขอเครื่องเสียงไว้เป็นสวัสดิการเพื่อจะได้ฟังเพลงสตริงบ้าง
เจ้าเล็ก คนงานวัยรุ่นที่เป็นหัวใจในเรื่องไร้สาระเสมอๆ เป็นคนรับอาสา
เข้ามาขอกับเธอโดยตรง แต่อ้อทำทางที่เรียกได้ว่ากวนอวยวะเบื้องล่างนั้น
ทำให้เธอนึกหมั่นไส้มากกว่าจะสงสาร ทว่าสุดท้ายหญิงสาวก็ตัดสินใจซื้อ
เครื่องเสียงมือสองมาจากพ่อค้าเร่ แล้วนำมาติดตั้งไว้ในสวน ดูเหมือนว่า
จะเป็นที่ถูกต้องถูกใจคนงาน เพราะทำงานไปก็มีเพลงฟังไปสบายอารมณ์
ตอนนี้หญิงสาวซื้อที่เพิ่มเติมอีกสิบกว่าไร่ ซึ่งติดกับพื้นที่เดิมทาง
ด้านตะวันออก เธอว่าจะทดลองปลูกองุ่นดู เผื่อว่าจะพัฒนาเป็นสินค้า
อย่างอื่นเพื่อทำกำไรได้อีก เพราะลำพังถ้าขายแต่ส้มสดต่อไปคงจะไม่ได้
อะไรแน่นอน นอกจากนี้เธอยังคิดถึงเรื่องการสร้างยี่ห้อหรือสร้างแบรนด์
เป็นของตัวเอง แม้ว่ามันอาจจะดูยากในการจะสร้างแบรนด์สำหรับสินค้า
เกษตร แต่ก็กล้าท้าทายอยู่ไม่น้อย ใครจะคิดล่ะว่าส้มจะมียี่ห้อกับเขาได้

ว่าแล้วหญิงสาวก็เริ่มวางแผนในใจว่าจะต้องทำอะไรบ้างสำหรับโปรเจกต์นี้

"นายหญิงครับ" นายชัยที่เพิ่งเดินเข้ามาในสำนักงานแปลกใจว่าทำไมเรียกเท่าไรนายหญิงของเขาที่ไม่มีที่ท่าว่าจะขยับตัวเลย

"นายหญิงครับ" ด้วยความเกรงใจผู้เป็นนายใหญ่ของสวนส้มแสงตะวัน ชัยจึงได้แต่ยืนก้ำกึ่งไม่รู้จะทำอย่างไรดี

นานทีเดียวกว่าณัฐหรือจะรู้สึกตัวและหันมาสนใจสิ่งรอบข้างมากกว่าเรื่องเงินๆ ทองๆ ที่คิดอยู่เมื่อครู่ บางครั้งหญิงสาวก็รู้สึกล้ากับงานที่ทำอยู่ เพราะเธอต้องแบกความรับผิดชอบทั้งหมดของที่นี่เอาไว้ ชาวบ้านลืบทว่าชีวิตที่เป็นคนงานล้วนฝากความหวังไว้กับผลผลิตทางการเกษตรที่จะมีในแต่ละฤดูกาล เธอจำเป็นจะต้องมีแผนสำรองไว้ด้วยหากสวนเกิดล้มขึ้นมา เพราะทั้งหมดนั่นคือชีวิตของพวกเขา มันหมายถึงรายได้ที่จะใช้หล่อเลี้ยงตัวเองและครอบครัว

"อ้าว พี่ชัยมีอะไรหรือ" หญิงสาวแปลกใจ หางคิ้วเล็กสูงขึ้น

"ผมจะมากล่าวแม่บัวมันเจ็บท้อง ผมให้นายเยี่ยมผัวมันเอารถขนของออกไปแล้ว ก็ว่าจะมากล่าวนายหญิงให้ทราบก่อน"

"อ้าวหรือ แล้วตอนนี้เป็นไง"

"เมื่อกี้ป้าแจ่มโทรศัพท์เข้ามาถือเจ้าเยี่ยม เห็นบอกว่าถึงมือหมอแล้ว ก็คงไม่เป็นอะไรแล้วล่ะครับ แต่ผมกลัวนายหญิงจะว่าเรื่องรถเลยรีบมาบอกเอาไว้ก่อน"

"โอ๊ย... ไม่ต้องคิดมากหรือพี่ชัย เรื่องมันจำเป็น" หญิงสาวโบกมือไปมาทำนองว่าไม่ใช่เรื่องใหญ่เลย กับการที่จะเอารถไปด้วยเหตุจำเป็นแบบนี้

"ขอบคุณครับนายหญิง" หัวหน้าคนงานยกมือขึ้นเตรียมจะประนม นั่นทำให้หญิงสาวรีบโวยวายออกมาก่อน

"หยุดเลย" นายชัยสะดุ้งมองซ้ายมองขวาว่าตัวเองทำอะไรผิด

หรือว่ามีสิ่งผิดปกติรอบกาย

"พี่ชัยนั้นแหละ หยุตเลย"

"ครับ อะไรครับนายหญิง"

"ก็พี่ชัยจะทำอะไร จะให้ชิมเหรอ ไม่เอานะ ชิมไม่อยากจะลิ้ม"

"โอ๊ย ไม่เป็นไรหรอกครับ ก็นายหญิงเป็นนาย" ว่าแล้วเขาก็ทำท่าจะปฏิบัติแบบเดิมอีก แต่หญิงสาวรู้ว่าพี่ชัยแค่แกล้งเธอเล่นจริงๆ แล้วเขากับเธอก็เห็นกันมานาน เธอคอยเรียก 'พี่ชัยๆ' มาตั้งแต่เด็กๆ เพราะเขาเป็นคนงานใจดีที่ชอบเก็บเอามะม่วงและผลไม้ที่สุกหลงต้นมาให้เธออยู่ประจำ ยิ่งกว่านั้นเขายังเป็นคนงานที่ซื่อสัตย์และขยันขันแข็งมากจนใครๆ ต่างก็ยกตำแหน่งหัวหน้าคนงานให้อย่างเต็มใจ

"ถ้าพี่ชัยทำ ชิมจะตัดเงินเดือนพี่ชัยและนายเยียมด้วย" หญิงสาวบอกอย่างเอาแต่ใจ

"อ้าว แบบนี้พี่ก็แกล้งครับนายหญิง" เขาหัวเราะก่อนจะเอามวกสานที่วางไว้ข้างๆ มาสวมหัว พลางสะบัดผ้าขาวม้าที่ใช้คลุมกันแดดเอามาพันไว้ที่คอ

"ขอบคุณมากเลยครับนายหญิง"

"ไม่เป็นไร อะไรที่ชิมพอจะช่วยให้ พี่ชัยบอกมาเลยนะ" หญิงสาวบอก

"ครับ พี่ชัยว่าชิมน่าจะผ่านการเป็นนายหญิงที่นี้ละ ดูลี พี่นะเดี๋ยวนี้ติดเรียกนายหญิงแล้ว"

"ขอบคุณนะพี่ชัย" หญิงสาวรู้สึกหัวใจพองโตกับการแสดงการยอมรับจากคนที่เก่ากว่า และถือว่าเป็นที่นับถือในเรื่องน้ำใจและการงานของคนงานทุกคนที่นี่

ที่สำนักงานของสวนส้มแสงตะวันนั้น คนทำงานที่มีความรู้ระดับปริญญาตรีก็มีเพียงแค่ณัฐนรีคนเดียว นอกเหนือจากนี้ถือว่าเป็นแรงงานท้องถิ่นโดยแท้ อาคารสำนักงานแห่งนี้สร้างแยกออกมาเป็นอาคารชั้น